Єднання людини і природи

«Великі народні поети, — писав Максим Рильський, — промовляють за свій народ, говорять від його імені, але говорять своїм голосом, в усій неповторній красі свого обдарування, своєї культури».

Такою була Леся Українка, чиє поетичне слово хвилює нас і сьогодні. Талант письменниці багатогранний. Вона ввійшла в літературу як велика поетеса-лірик, геніальний драматург, талановитий прозаїк,

перекладач, блискучий літературний критик, невтомний збирач і дбайливий цінитель фольклорних скарбів.

У своїй творчості Леся Українка висвітлювала ідеали волі і правди, обрії кращого життя, здобувши імена: дочка Прометея, співачка досвітніх огнів.

Поетеса навіки полюбила народні легенди, пісні, які записувала її мати. Леся збирала твори народної поезії, пам'ятала слова і мелодії багатьох українських пісень. З глибоких і яскравих вражень про рідний край, із джерел поліських повір'їв, легенд, звичаїв, пісень і народилася драма Лесі Українки «Лісова пісня».

Твір вражає нас красою мрії, глибиною думки, музикою мови. Він відкриває нам чари Полісся у шумах і тінях лісових, у веселкових барвах квітів, у зітханні вітру, гомоні весняної ночі.

У драмі виступають два світи: світ природи та її міфологічних істот і світ реальний, де живуть звичайні люди. Основний конфлікт підпорядкований головній ідеї боротьби за гармонійне вільне життя, за високу мрію, за красу і вірність, боротьби проти буденщини і тупості, сірості і банальності.

Зародження і розквіт кохання сільського хлопця Лукаша і лісової дівчини Мавки, їхня розлука, що призвела до трагічного кінця, — головне в сюжеті драми.

Ідея гармонії людини і природи втілена в образі Мавки, яка любить і береже природу, тонко відчуває музику. У ній чудово злилося духовне багатство і зовнішня краса, ніжність і доброта. Вона пробудилась у лісі, одягнена в ясно-зелене вбрання, з розпущеними чорними косами. Вона виглядає дуже чарівною після свого пробудження. Мавкою всі захоплюються. Вона любить красу і виступає проти всього, що її руйнує. Лісова дівчина хоче великого кохання. Душа і мрії Мавки були світлими, як самоцвіти. Як і інші лісові істоти, дівчина волелюбна. Глибоке і самовіддане кохання до Лукаша — найкращий цвіт її душі. Заради коханого вона залишає ліс і йде між люди. Музичний дар співучої душі Лукаша виявляється і набуває особливої сили в лісі, біля озера, коли він зустрічається з Мавкою. На мій погляд, бідність, сіра буденщина вбивають у людині мрію, талант, любов. Доля — це Лукашева совість, яка чинить суд над його життям. Знехтувана Лукашем, Мавка іде до його хати і перетворюється на вербу із сухим листям та плакучим гіллям. Але дівчина продовжує жити у звуках сопілки, шелесті листя. Мавка вічно житиме в мелодії кохання.